

TOKIÓ

Egy férfi fekszik a földön. A hátán fekszik, mint egy döglött, kiszáradt bogár. Egyik lába kinyújtva a kihalt sikátor betonján, a másik egy ruhaüzlet kirakatának üvegére tapadva. Alszik. Nincs rosszul, nem hajléktalan, nem is ivott túl sokat. Japán. Ez van vele. Mintegy három méterre az alvó testtől egy nyitott bőrpénztárca is fekszik a földön. Odalépek, és megnézem. Egy mosolygós, vidám fiatalember tekint föl egy metróbérletről. Ő az. Így alszanak ők egymás mellett, a férfi és a pénztárcája, két méterre a hömpölygő emberáradattól és a többi földön fekvő japántól Kiotó belvárosában hajnali 3:20-kor. Mindenfelé hevernek, mint a játékbolt padlószőnyegén a plüssállatok. A járda tiszta, csikknek, üvegnek, doboznak, szemétnek, szarnak nyoma nincs. Az idő csodálatos, augusztus van, és éppen három napja dőlt meg egy újabb melegrekord. Arrébb megyünk, és állunk ott egy darabig. Szótlanul figyeljük ezt a jelene-tet. Az emberek elsétálnak a férfi mellett. Lenéznek rá, aztán a pénztárcájára, és mennek tovább. Nem nyúlnak hozzá, de mivel még csak három napja vagyok itt, nem értem, hogy miért nem. Ezt majd csak később értem meg, de már most elárulom: azért, mert nem az övék!

Erről szól már három napja minden; megérteni, hogy akkor most végül is mi a franc folyik itt. Megér-

teni egy idegen bolygó nyelvét. Párhuzamot vonni Európával és a világgal, amit ez idáig ismertem, és eljutni a katarziszig, ami után minden másképp lesz. Örökre megváltoztatja majd a gondolkodásomat az a pillanat. De most még csak figyelek.

Jól sejtettem én, hogy ez az egész hazugság. Hogy ezek a japánok gépek, robotok, beteg beltenyészkedők. Jól sejtettem, de mégsem ezért jöttem. Annak az évnek a márciusában a Bastille környékén ültem egy kocsmában, amikor besétált egy japán társaság. Nem tudom, melyik évben volt, de emlékszem, hogy a Barcelona aznap este 3:3-at játszott a Real Madriddal. Odaültem beszélgetni, aztán eldöntöttem, hogy elmegyek Japánba, aznap este döntöttem el, mert egy időben meg voltam győződve róla, hogy nekem japán feleség kell, és gondoltam, a végére járok ennek.

De ez persze csak alibi volt. A valódi ok természetem végtelen emberközpontúságából fakadt. Szeretek minél messzebbre lenni tőlük. Unom az egészszet, unom az embereket és Európát és az életet, mindennél jobban viszolygok attól, hogy megszokjam azt, amin képtelen vagyok változtatni, amin nem változtathatok. Európainak születtem, és kötelességemnek érzem utálni magam emiatt. Egy pókhálóban élek, amelyben már pók sincs, csak a törékeny kis tetemek száradnak ott tehetetlenül a szélvédett sarokban, a korhadó gerendák alatt. És ha meglátok egy japánt, nem egyszerű különbözőséget érzek, hanem valami gyökeresen más lelkiállapot kisugárzásának varázsa kerít hatalmába. Egész életemben azon dolgoztam, hogy kívül

maradhassak, hogy még véletlenül se sodródjak ezzel a bűzlő csordával, amit társadalomnak neveznek, és akkor meglátok egy japánt, és szeretnék japán lenni, szeretnék a részese lenni, szeretnék ember lenni emberek között.

A születésnapomon landoltunk Tokióban. Egész úton köhögtem. Én voltam az idegesítő utas, akit mindenki utál. Félliteres slájmok csaptak fel a torkomból. Nem tudtam elaludni a köhögéstől, és piszok szarul éreztem magam. Meg kellett igyak két whiskey-t, hogy kidőljek. Akkor léptünk be Oroszország légterébe. Amikor nyolc órával később felébredtem, még mindig Oroszország légterében voltunk. Fölkrárogtam még egy liter slájmot, és készültem a leszállásra.

Amikor feljöttünk a metróból, Tokióban azt láttam, amit a képeken: ott volt előttem az a rengeteg ember, a beton, a forgatag. Csakhogy csönd volt. Jó levegő. Tisztaság. Az autók nagy része már suddog, hibrid, nincs benzingőz, és suddognak az emberek is, a metróon nem veszik fel a telefont, üzenetben válaszolnak, és csak akkor hívják vissza az illetőt, ha már leszálltak, mert mégis mi köze van bárkinek is a másik dolgához. Engem megőrjít, ha olyasvalaki beszél hangosan, akihez semmi közöm, és nem szólhatok rá, mert hiszen nincs hozzá semmi közöm.

Az első öt nap alatt napi nyolc-tíz Kirin vagy Asahi sör, két ramen leves és öt rizstekercs elfogyasztása mellett öt kilót fogytam. Csúcsformában vagyok, és ez meglep. Tizennégy éves koromban voltam utoljára csúcs-

formában, amikor még fociztam, és egészségesen éltem, illetve nem éltem egészségtelenül. A testem tisztul, ideális formára talál, és nem mintha a fogyókúrazás szándékával érkeztem volna, ilyen szándékom nem volt, és nem is lesz soha, de mégiscsak elgondolkodtat a helyzet, amit aztán mérlegelni kezdek. Mit eszem, és mit nem eszem. Eszem halat, rizst, zöldségeket, húst, tésztát. Nem eszem krumplit, kenyeret, zsírt. Ennyi. Krumpli és kenyér és zsír. Velük számoltam le most. Eldöntöm, hogy soha többé nem eszem kenyeret és krumplit, amit nyilván két hét után megszegek majd, de a döntés pillanatában örülök a döntésnek.

Az élet végül is ezeknek az irányoknak a meghatározásáról szeret szólni, a változás irányairól, amikről csak akkor szokik le az ember, amikor már nem szeret annyira élni, elfáradt, vagy nem látja értelmét, amikor az egész már csak a napok múlásáról, a biztonságról és a túlélésről szól. Én magyar vagyok, kenyéren és krumplin és zsíron élek, és ennek köszönhetően hallok. Úgy húsz-harminc évvel korábban, mint a japánok, ahol a férfiak várható élettartama 82 év, a nőké 84. Az átlag.

Mindenem a nyers hal. Imádom, ahogy fénylik, csúszik. Másnaposan már kizárólag erre vágyom. Hol van az, amikor még babgulyást, ham and eggst és RC kólát akartam fogyasztani másnaposságra? Nyers hal kell. Tisztaság, természetesség. Csillogó mészke, hegyi fuvallat, egy csecsemő bőrének illata.

Rizsbe öltöttem hát szívemet, és boldog vagyok. Eszem a sashimit, félelmetes átéléssel. Mezítláb vagyok, a földön ülök, és ennek elmondhatatlanul örülök.

Gyerekkoromban ettem utoljára a földön és mezítláb, és ha jól emlékszem, gyerekkoromban éreztem magam utoljára kifogástalanul. Innen nézve teljesen érthetlenné válik számomra, hogy miért nem eszik az ember mindig a földön ülve, és miért nem veszi le a cipőjét, ha belép valahová, ahol élni, létezni kell. És vajon miért érzem sokkal jobban magam már csupán attól, hogy körülnézek, hogy a belső terek kialakítását figyelem? Úgy fest számomra, hogy Ázsia istenei jobb iskolákba jártak, mint a mieink.

Elmegyek a mosdóba. A mosdó számomra az egyik legfontosabb, legszentebb hely a világon, a mosdót én még a nyers halnál is jobban szeretem. A mosdó az egyetlen hely, ahol igazán egyedül lehet az ember, ahol még azok sem merik zaklatni, akik egyébként zaklatnák. Olyan érzés a mosdón lenni, mintha nem lenne telefonod, márpedig van telefonod, amiben nem az a legzavaróbb, hogy zavarnak, hanem hogy zavarhatnak. A mosdóban viszont nem. Amikor egy saját otthonról álmodozom – otthonról, amelyet az idő legtartósabb anyagaival rendezhetek be –, mindig a mosdóval kezdem. Az újságtartóval, könyvespolccal, vécédeszkával, hamutállal, kistévével, rádióval, műfűvel, virágokkal, képekkel a falon: a világtörténelem legszebb nőinek képeivel, illatokkal, tekercecsekkel, kisablakkal. Egyszer, ha a jóisten is úgy akarja, márpedig miért ne akarná úgy a jóisten, hogy nekem mindez sikerülhessen, biztosan valóra válnak az álmaim, és akkor majd úgy indulnak a reggelek, ahogy a reggeleknek indulniuk kell egy olyan ember életében, aki seggét a gondviselőre bízta, és a gondviselő azt a legjobb tudása szerint szolgálta ki.

No de! Mielőtt a gondviselő nekilát, hogy előkészítse e nemes cselekedeteket, látogasson el Japánba, és nézzen körül, mint a magyar zöldséges a francia vagy olasz piacokon, és szégyellje el magát.

A rizspapír ajtó hang nélkül eltűnik a falban. Amint belépek, a villany felkapcsol, a vécédeszka kecsesen felhajtódik, a kagyló pereme alól kékes fény világít. A vécé felkészül a fogadásomra. Meghajolok előtte, ahogyan az összes japán meghajolt előttem korábban, és nem csupán azért, mert születésnapom van. Én is meghajoltam előttük, mert szeretek meghajolni, mert minden üdvözlés közül ezt tartom a legszimpatikusabbnak, ez a tiszteletről szól, tartást kölcsönöz az embernek, olyan alap, amely még az ellentétek feszültségét is fellazítja, mert csendes és közömbös gesztusát bölcs megfontolás vezérli.

Helyet foglalok a kicsinyke vécén. Jobb oldalamon találok egy konzolt. Négy-öt gomb és ábrák világítanak rajta. Megnyomok egyet, mire vízszugár kezdi el spriccelni a farcsontomat. Elengedem a gombot, majd először beállítom a víz hőmérsékletét, aztán újra megnyomom, egy másik gombbal a kívánt helyre irányítom a sugarat, végül pedig beállítom az erősségét is. A vízszugár immáron az ízlésem szerint való hőmérséklet, nyomás és irány szerint spriccel, amelynek következtében újfent a boldogság érzése kerít hatalmába. Lelkem kis odvában forró testű pézsmapocokcsalád alussza nyugodalmas álmát, és ez a melegség bérel majd helyet bennem egészen addig, míg meg nem pillantom újra Európa fáradt tekintetét.